

такава бедна и проста страна, вълна отъ горчивина и смѣтно недоволство се надигаше въ сърдцето ѝ.

По стълбитѣ отекнаха стѣпки и гласове. Веднага Целгуба изтри очитѣ си и сведе глава надъ копринения платъ. Стѣпкитѣ минаха край вратата и се загубиха въ предверието. Младата жена вдигна глава и радостно се усмихна:

— Царьтъ си дойде!

Тя скочи и бързо пресѣче дветѣ стаи, които отдѣляха малката ѝ приемна отъ работната на Иваница. Следъ това, като откряхна тихо вратата, надникна и видѣ царя — заобиколенъ отъ князь Белота, пресвитеръ Власий, войводата Манастиръ и сестриника му Славъ — наведенъ надъ нѣкакъвъ чъртежъ. Петимата мъже бѣха така дълбоко огльбени въ разговора си, че не чува тихия зовъ на Целгуба.

— Иваница!

Никой не отвърна.

— Иваница!

Царьтъ бѣгло се извърна, направи на жена си знакъ да почака и продължи да отбелязва нѣщо върху чъртежа. Тя постоя малко, следъ това се приближи до мъжетѣ и каза малко сърдито:

— Ето, че и днесъ пакъ стана късно!

Иваница я изгледа очуденъ.

— За какво е станало късно?

— Ти даже не помнишъ за какво! — и като сви рамене, тя подаде ръка на новодошлитѣ, които се поклониха почитателно предъ нея. — Зоя е при мене, елате после всички отгатакъ да закусимъ.

И тя се отправи къмъ вратата.

— Где е Мария? — попита внезапно царьтъ, като дигна главата си отъ чъртежа.

— У Еленини — отвърна сухо куманката, малко оскърбена отъ непрестанното внимание и нѣжнитѣ бащински грижи, съ които Иваница обграждаше единствената си дъщеря.

Тази нѣжностъ и тѣзи грижи я оскърбяваха толкова повече, колкото повече тя губѣше надежда нѣкога да